

Sygn. akt IV Ka 754/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Morawiec

Sędziowie: SO Grażyna Pawela-Gawor

SR del. Łukasz Woźniak (spr.)

Protokolant: st. prot. Teresa Orlik

przy udziale Marka Stanka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 roku,

sprawy

E. A.

oskarżonego o przestępstwo z art. 264 § 3 kk i art. 270 § 1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

J. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 264 § 3 kk i art. 270 § 1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie

z dnia 21 marca 2013r. sygn. akt II K 364/09

uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne wyrok w zaskarżonej części to jest w odniesieniu do oskarżonych E. A. i J. P. utrzymuje w mocy i zasądza od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 460,00 (czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Grażyna Pawela-Gawor SSO Beata Morawiec SSR Łukasz Woźniak

Sygn. akt IV Ka 754/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 lutego 2014 r.

E. A., A. S. i J. P. oskarżeni byli o to, że w okresie od 19 maja 2008 r. do 14 października 2008 r. na terenie C., K. i Konsulatu Generalnego RP we L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu organizowali obywatelom (...)# S. M., B. O., D. P., T. I., C. O., przekraczanie granicy Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom w ten sposób, że J. P. pośredniczył w nawiązaniu kontaktu E. A. z A. S., który wykorzystując pieczęcie firmy (...) z/s w C., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, podrobił oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy w Polsce wymienionym wyżej obywatelom (...), opatrując je pieczęciami ww. firmy i podrabiając podpis jej prezesa Z. S., które następnie w dniach 19.05.2008 r. i 10.06.2008 r. przedłożył

celem ich rejestracji w (...) Urzędzie Pracy w C., a następnie przekazał przedmiotowe oświadczenia E. A., który przekazał je ustalonym ww. obywatelom (...), którzy na ich podstawie wyłudzili w konsulacie Generalnym RP we L. polskie wize pracownicze, a następnie wielokrotnie przekraczali granicę Rzeczypospolitej przy użyciu opisanego wyżej podstępu, tj. o przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Chrzanowie wyrokiem z dnia 21 marca 2013 roku sygn. akt II K 364/09 orzekł w tej sprawie następująco:

I. oskarżonych E. A., J. P. i A. S. uznał za winnych popełnienia zarzuconego im czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i za to na mocy art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył każdemu z oskarżonych karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił każdemu z oskarżonych wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 stycznia 2009 roku do dnia 15 stycznia 2009 roku, tj. dwa dni, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu J. P. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 marca 2009 roku do dnia 12 marca 2009 roku, tj. dwa dni, przyjmując iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu E. A. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 maja 2009 roku do dnia 13 maja 2009 roku, tj. trzy dni, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VII. na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierzył opłatę w kwocie 400 (czterysta) złotych.

Apelacje od powyższego orzeczenia wnieśli obrońcy oskarżonych E. A. i J. P..

Obrońca oskarżonego E. A. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obraz# przepisów post#powania, która mog#a mie# wp#yw na wynik post#powania polegaj#c# na:

a) naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą i jednostronną ocenę zebranego materiału dowodowego, a to:

- nieuzasadnioną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego E. A. w sytuacji gdy są one jasne, spójne i nie zawierają sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym,

- błędną ocenę zeznań świadka A. G. jako wiarygodnych, pomimo że dopiero na etapie drugiego przesłuchania przed Sądem zmieniła ona swe zeznania, twierdząc, że przypomniała sobie o propozycji wystawienia zaświadczeń za 80 \$ złożonej jej przez oskarżonego, w sytuacji gdy zmiana ta nastąpiła w kilka dni po zapadnięciu niekorzystnego wyroku w sprawie alimentacyjnej,

b) naruszeniu art. 424 k.p.k. poprzez niezawarcie w uzasadnieniu orzeczenia rozważań obrazujących stanowisko Sądu w zakresie strony podmiotowej przypisanego oskarżonym czynu, a także brak wyczerpującego uzasadnienia dotyczącego porozumienia zawartego między oskarżonymi, a w szczególności jego płaszczyzny intelektualnej;

2) błędne ustalenia faktyczne polegające w szczególności na:

a) nieuzasadnionym przyjęciu, iż współpraca pomiędzy oskarżonymi miałyby polegać na wystawianiu fałszywych oświadczeń o zamiarze zatrudnienia obywatela (...), jakkolwiek z wyjaśnień oskarżonego E. A. okoliczność ta nie wynika, a brak jest jakichkolwiek innych dowodów przemawiających za przyjęciem takiego ustalenia;

b) błędnym przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość wystawienia przez A. S. fałszywych zaświadczeń i złożenia ich do urzędu pracy;

c) błędnym założeniu, iż fakt odpłatności wystawienia zaświadczenia przemawia za przestępnością działań oskarżonego;

d) pominięciu okoliczności podnoszonych przez oskarżonego, a dotyczących rzeczywistego procesu uzyskiwania wiz przez obywateli (...), występowania „pośredników”, a także pominięciu faktu, iż w procedurach wizowych innych państw istnieją uregulowane i odpłatne instytucje wystawiające zaświadczenia o podobnym celu;

a w konsekwencji:

- błędnym uznaniu, iż oskarżony działał w zamiarze popełniania czynu zarzucanego aktem oskarżenia;

- błędnym przyjęciu, iż zostały wypełnione w tym wypadku znamiona z art. 18 § 1 zd. 2 k.k., a to w szczególności, że porozumienie zawarte z oskarżonymi dotyczyło podrobienia zaświadczeń i przedłożenia ich w urzędzie pracy;

- błędnym uznaniu, iż oskarżony chciał zorganizować nielegalne przekroczenie granicy przy pominięciu okoliczności, że w takiej sytuacji znajdował się on w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca wnosił ostatecznie o:

1) zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu,

względnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego J. P. zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, dokonanie jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd nie uznał dowodów niewinności oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony J. P. dopuścił się czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia.

Mając na uwadze powyższe obrońca wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego, względnie o:

2. uchylenie zaskarżanego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Obie wywiedzione w sprawie apelacje były bezzasadne w stopniu oczywistym i nie zasługiwały na uwzględnienie. Wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za słuszny w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych, poczynione przezeń ustalenia faktyczne za trafne i wyczerpująco uzasadnione, a przedstawioną w uzasadnieniu argumentację za przekonującą. Podstawę wyroku Sądu I instancji stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przeanalizowanych zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, pozbawioną cech dowolności. Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena dowodów przedstawiona przez Sąd I instancji jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Poczyniona przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego pozostaje więc pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego i nie ma potrzeby w tym miejscu jej powtarzać.

Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd I instancji wydał wyrok w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne, dokonane na podstawie kompletnego i trafnie ocenionego materiału dowodowego i nie dopuścił się przy tym obrazy prawa procesowego. Postępowanie dowodowe przeprowadzone było starannie, a dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, poddano wnikliwej ocenie. Ocena materiału dowodowego jest wszechstronna i rzetelna oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Podkreślić należy, że zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych może się ostać jedynie wtedy, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest natomiast uzasadniony, gdy sprowadza się, jak w niniejszym przypadku, do samego zakwestionowania stanowiska Sądu i polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez Sąd istotnego błędu ustaleń faktycznych (wyrok SA w Krakowie z 14.05.2008 r., II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64, wyrok SN z 1.03.2007 r., WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559).

Z kolei zgodnie z tezą 1. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r. (sygn. akt IV K 175/07, OSNwSK 2007/1/1738, Biul.PK 2007/15/40, Prok.i Pr.-wkl. 2008/1/12, Prok.i Pr.-wkl. 2008/2/1, LEX 310665) „Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności”.

Odnosząc się do twierdzeń obrony odnośnie naruszenia zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), wskazać trzeba, iż odnosi się ona do wyjaśniania na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, jakie ma organ prowadzący postępowanie, a nie strona. Wspomniał o tym choćby Sąd Najwyższy w punkcie 2. wyroku z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt WA 26/09, OSNwSK 2009/1/1844: „Zawarty w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia lub co do interpretacji podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.” W niniejszej sprawie ani Sąd Rejonowy, ani Sąd Okręgowy nie miały co do winy oskarżonych wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć w oparciu o tę zasadę.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokładnie przeanalizował cały zgromadzony materiał dowodowy oraz szczegółowo i przekonująco opisał przesłanki, dla których dał wiarę jednym dowodom, a odmówił nadania waloru wiarygodności innym. Brak jest przesłanek, które by uzasadniały zakwestionowanie dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, przeprowadzonego w tym zakresie rozumowania i dokonanej oceny zgromadzonych dowodów.

Sąd Odwoławczy wskazuje jedynie ponownie, że współoskarżony A. S. (który wyroku nie zaskarżył) wprost w swoich wyjaśnieniach stwierdził, że oskarżony E. A. zapewniał go, iż oświadczeń o zamiarze zatrudnienia będą podrabiać bardzo dużo, dla wielu (...) (k. 352). Brak jest w ocenie Sądu Odwoławczego jakichkolwiek racjonalnych przesłanek, które nakazywałyby odmówić wiary wskazanym wyjaśnieniom oskarżonego A. S.. Wyjaśnienia te wskazują w sposób bezsporny, że oskarżony E. A. doskonale zdawał sobie sprawę, iż cały proceder jest nielegalny, wystawiane oświadczenia o zamiarze zatrudnienia cudzoziemca nie mają nic wspólnego z rzeczywistym stanem faktycznym, a tym samym obywatele (...) uzyskujący w ten sposób tzw. wizy pracownicze w rzeczywistości nie będą nigdy podejmować zatrudnienia w Polsce w Firmie (...) w C..

Z kolei oskarżony J. P. wyjaśniał, że E. A. mówił wprost, że chodzi o fikcyjne oświadczenia, na podstawie których (...) będą zdobywać wizy, natomiast nigdy nie będą podejmować pracy w firmach, które takie oświadczenia będą wystawiać. Oskarżony J. P. wprost stwierdził, że chodziło o wyłudzenie polskich wiz (k. 358). Oskarżony ten wyjaśnił także, że uzyskał informacje, że E. A. od pewnego czasu zajmował się organizowaniem nielegalnej migracji dla obywateli (...) którym załatwiał fikcyjne oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy, które następnie służyły do wyłudzenia polskich wiz w Konsulacie RP we L. (k. 359) Także co do wskazanych wyjaśnień oskarżonego J. P. brak podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

W końcu należy zwrócić uwagę na zeznania świadka P. P. złożone w dniu 21 kwietnia 2009 r. (k. 833). Wynika z nich m.in., że J. P. podejmował szereg faktycznych czynności związanych z działalnością Firmy (...), m.in. z nim były uzgadniane wszelkie prace zlecane tej Firmie, on przyjeżdżał na budowy, przekazywał faktury za wykonane prace.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należy, że jest całkowicie oczywiste, iż oskarżony E. A. doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że wystawiane oświadczenia o zamiarze zatrudnienia obywateli (...) nie miały nic wspólnego z rzeczywistością, że były one całkowicie fikcyjne i służyć miały jedynie do uzyskania tzw. wizy pracowniczej, dzięki której obywatele (...) mogli przekraczać granicę z Polską. W tej sytuacji w pełni uprawnione było odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego E. A. w zakresie, w jaki nie przyznawał się on do wiedzy o powyższych okolicznościach.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w zasadzie bez większego znaczenia są dla niniejszej sprawy zeznania świadka A. G.. Bez tych zeznań także można w sposób bezsporny wykazać winę oskarżonego E. A. i fakt, że miał on pełną wiedzę na temat przestępczego procederu. Sąd Odwoławczy uznaje jednakże też, że brak jest w sprawie takich okoliczności, które czyniłyby zeznania A. G. niewiarygodnymi. W ocenie Sądu Okręgowego nie mogą być takimi okoliczności wskazywane w apelacji obrońcy oskarżonego E. A..

Wskazane powyżej dowody w sposób oczywisty przeczą też tezie zawartej we wspomnianej apelacji, jakoby żadne dowody w sprawie nie wskazywały na wystawianie fałszywych oświadczeń o zamiarze zatrudnienia cudzoziemców oraz na wiedzę oskarżonego E. A. co do wystawiania fałszywych oświadczeń. Powołane powyżej wyjaśnienia oskarżonych A. S. i J. P. w sposób wyraźny wskazują właśnie na te okoliczności.

Fakt odpłatności wystawianych oświadczeń dodatkowo jeszcze wzmacnia twierdzenie, że w rzeczywistości przedmiotowe oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi nie były zgodne z rzeczywistością. Jest przecież oczywiste, że wymóg uzyskania wskazanego oświadczenia przy staraniu się o wizę nie jest wymogiem czysto formalnych – a więc nie chodzi tu o wylegitymowanie się jakimkolwiek tego typu oświadczeniem wystawionym przez jakiegokolwiek pracodawcę. Oświadczenie takie ma przecież na celu wykazanie, że obcokrajowiec, które przyjedzie do Polski, znajdzie tu legalne zatrudnienie, będzie więc mógł się utrzymać w Polsce, będzie osiągał legalny dochód. Oświadczenie takie musi być więc wystawione przez takiego pracodawcę, który rzeczywiście ma zamiar cudzoziemca zatrudnić. A skoro tak, to jest oczywistym, że to przede wszystkim temu pracodawcy zależeć będzie za zatrudnieniu cudzoziemca. Co za tym idzie, trudno sobie wyobrazić, aby pracodawca ten chciał jeszcze pobierać od swojego przyszłego pracownika jakiegokolwiek opłaty za wystawienie przedmiotowego oświadczenia. Tym samym fakt, że za wskazane oświadczenie E. A. płacił A. S., w sposób jednoznaczny wskazuje, iż były to oświadczenia czysto fikcyjne, za którymi tak naprawdę nie kryła się żadna obietnica zatrudnienia, a opłata była formą gratyfikacji za dokonanie nielegalnego czynu. Przy czym fakt, że proceder taki jest rozpowszechniony, a w okolicach Konsulatu RP we L. działają

tw. „pośrednicy”, którzy odpłatnie przygotowują dokumenty potrzebne do uzyskania wizy, w tym przedmiotowe fikcyjne oświadczenia o zamiarze zatrudnienia cudzoziemca, w żaden sposób nie czynią tego typu poczynań legalnymi.

W ocenie Sądu Odwoławczego wskazane okoliczności pozwalają więc w pełni na przyjęcie, że oskarżony E. A. działał w zamiarze popełnienia zarzucanego mu czynu i że w pełni świadomie współdziałał w tym zakresie z pozostałymi dwoma oskarżonymi. Nie można w tej sytuacji – co oczywiste – mówić więc o żadnym usprawiedliwionym błędzie oskarżonego E. A. co do bezprawności przypisanego mu czynu. Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są więc w pełni zgodne z zasadą prawdy materialnej.

Wskazane powyżej okoliczności pozwalają także w pełni przypisać winę za zarzucany mu czyn oskarżonemu J. P. – argumentacja jest tu w zasadzie identyczna jak w sytuacji oskarżonego E. A..

Jeśli chodzi ponadto o podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego E. A. zarzut wadliwego uzasadnienia zaskarżonego wyroku – sprzecznego z dyspozycją art. 424 § 1 k.p.k. - Sąd Okręgowy miał na uwadze, że błąd ten, nawet gdyby rzeczywiście uznać jego istnienie, w sposób oczywisty nie mógł mieć wpływu na treść wyroku, skoro uzasadnienie wyroku sporządzane jest później niż sam wyrok. Niedociągnięcia pisemnego uzasadnienia wyroku mogłyby mieć jedynie wpływ na możliwość dokonania kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodzi a Sąd Odwoławczy miał pełną możliwość przeprowadzenia kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw do uznania wniesionych w niniejszej sprawie apelacji za zasadne. Zaskarżony wyrok należało więc zgodnie z art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się też żadnych innych przyczyn przemawiających za uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze i opisanych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.

Na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 460 złotych tytułem kosztów sądowych. Na kwotę tę składają się: ryczałt za doręczenia w postępowaniu odwoławczym w kwocie po 10 złotych od każdego z oskarżonych, ryczałt za uzyskane dane o karalności oskarżonych w kwocie po 50 złotych, opłata od wymierzonej kary pozbawienia wolności w kwocie 300 zł oraz opłata od wymierzone grzywny w kwocie 100 złotych.

SSO Grażyna Paweł-Gawor SSO Beata Morawiec SSR (del.) Łukasz Woźniak

(...)

- (...)

(...)